

det ærede Medlem kunde have Grund til at forarges over, men i dette Tilfælde forekommer det mig, at han kan spare sig baade sin Omsorg for Ministeren og sin Forargelse; den Forhandling, som er foregaaet mellem Bankerne og Ministeren, var helt naturlig og ligetil. Det bliver farligt, naar det ærede Medlem en Gang bliver Minister. Han bliver ikke let at komme „til Hovedet paa“, som Fynboerne sige, og jeg vil derfor haabe, at det vil vare nogen Tid, inden han bliver Minister. Jeg ønsker, der maa være et jævnt og naturligt Forhold mellem Ministeren og den øvrige Befolkning, saa at man ikke skal fremstille det som noget forargeligt, at man i al Høflighed og Elskværdighed henvender sig til hinanden, især naar der er Tale om at forhandle saa alvorlige og vigtige Spørgsmaal, som der her er Tale om.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg i Baghaanden havde et Forslag om Likvidation. Nej, det har jeg ikke, for det har jeg ikke spekuleret paa. Men de Herre, der var enige med det ærede Medlem om, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse ikke bør genrejses, ja, de maa spekulere paa Likvidation; men mig, som tror, at man gør den største og bedste Tjeneste mod den sjællandske Befolkning ved at rejse Sparekassen, falder det ikke ind at have et Forslag i Baghaanden om noget ganske andet. Thi jeg mener for Alvor, at det Spørgsmaal bør nøje overvejes, om ikke her er Vejen til paa bedste Maade at naa ud over den Kalamitet, vi ere inde i. Og jeg vil her udtale, at jeg vil ikke paa egen Haand have Ansvaret for at lade Den sjællandske Bondestands Sparekasse gaa fallit. Jeg gør det kun, naar Rigsdagen tvinger mig dertil ved de Beslutninger, man kommer til under Behandlingen af denne Lov. Men hvis man beslutter, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse skal erklæres fallit, vil jeg gøre det med tungt Hjerte, fordi jeg mener, at vi kunde her have afværget en Ulykke ved at rejse Sparekassen paa de Betingelser, som der her er Tale om. Enkelthederne i Lovforslaget kunne vi forhandle om, men Principperne synes jeg ikke godt kunne være anderledes. Det ærede Medlem sagde for Resten, at de 4 Mill. Kr. skræmmede ham ikke, og det glæder mig. Vi ere altsaa ikke uenige om Summens Størrelse, men kun om Maaden, hvorpaa denne Sum skal anvendes. Det ærede Medlem mener, at en Likvidation er Maaden. Jeg mener, at det er den sidste Vej, man skal gaa.

Jeg mener, at den bedste Vej er Genrejsning af Sparekassen.

Det ærede Medlem finder det underligt, at jeg i dette Forslag har indført en Bestemmelse om, at Vilkaarene for Sparekassens Genrejsning ere for det første en Nedskrivning af 25 Procent af Indskudskapitalen, og dernæst, at 5 Banker yde et Laan af hver 1 Mill. Kr. Ja, det vilde have været forunderligt, dersom jeg ikke havde haft en Forhandling med de 5 Banker, denne efter det ærede Medlems Mening saa forargelige Forhandling. Men netop fordi jeg har haft denne Forhandling, og den er resulteret i, at jeg har vundet skriftligt Tilsagn for, at hver af Bankerne vil yde 1 Mill. — hvad der er af overordentlig Betydning, idet Den sjællandske Bondestands Sparekasse, naar den lukker op, skal have disponibel Kapital til sin Raadighed —, netop fordi jeg altsaa har Tilsagn fra Bankerne om, at de ville yde et saadant Tilsbud som Laan i 10 Aar, har jeg ført det ind i Loven, og jeg finder det ganske naturligt, at Loven indeholder en Oversigt over, hvad der skal gøres for at genoprejsse Bondestandens Sparekasse.

Det ærede Medlem mente med Hensyn til det andet Forslag, at den nye § 8 i Sparekasseloven vilde annullere § 12 i den gamle Sparekasselov. Det er ikke rigtigt, der sker principielt ingen Forandring. Hvordan er Forholdet nu? Det er det, at naar en Sparekasse har forbrugt sin Reservefond og 5 pCt. af Indskudskapitalen, skal den lukkes af Sparekassinspektøren, men der er ikke noget i Vejen for, at den kan genaabnes, dersom Bestyrelsen eller andre kunne tilvejebringe de 5 pCt., saa at Sparekassen igen bliver solvent. Men i det Tilfælde, det sker efter den nugældende Lov, falder ogsaa det Strafansvar bort, der er nævnt i Slutningen af § 12, og det er kun det, der indtræder efter den nye Lov. Her er altsaa kun Tale om, at man kan nøjes med at tilvejebringe 75 pCt. Saa falder det Strafansvar bort, der findes i Slutningen af § 12, men det, der staar i Begyndelsen af andet Stykke af § 12: „Ligesom Sparekassens Bestyrere ere undergivne Ansvar til Straf og Erstatning efter Lovgivningens almindelige Regler for Tab, som de paaføre Kassen eller Indskyderne med Forsæt eller ved pligtstridig Forsømmelse“, bliver staaende, og er der sket noget kriminelt i Den sjællandske Bondestands Sparekasse — det skulle jo de Forhør godtgøre, der blive afholdte og til